

ЕТИЧНА РАДА

01601, м. Київ, вул. Липська, 18/5,
тел.: (044) 277-76-29, (044) 277-76-32
e-mail: ec@court.gov.ua

ETHICS COUNCIL

01601, Kyiv, Lypska St., 18/5,
tel.: (044) 277-76-29, (044) 277-76-32
e-mail: ec@court.gov.ua

30 червня 2022 року

м. Київ

РІШЕННЯ

№ 27

***Про невідповідність кандидата
на посаду члена Вищої ради правосуддя
Москвич Л.М.
критеріям професійної етики
та доброчесності для зайняття
посади члена Вищої ради правосуддя***

Етична рада у складі Голови Етичної ради Кишакевича Л.Ю. (дистанційно в режимі відеоконференції), Заступника Голови Етичної ради сера Хупера Е. (дистанційно в режимі відеоконференції), членів Ради: Трясуна Ю.Р. (дистанційно в режимі відеоконференції), Сіверіна В.І. (дистанційно в режимі відеоконференції), Корді Р. (дистанційно в режимі відеоконференції), Перлінг Л. (дистанційно в режимі відеоконференції), провівши оцінювання відповідності кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя Москвич Лідії Миколаївни критеріям професійної етики та доброчесності для зайняття посади члена Вищої ради правосуддя, відповідно до Закону України «Про Вищу раду правосуддя», Регламенту Етичної ради, затвердженого Рішеннями Етичної ради №1 від 01 грудня 2021 року та № 4 від 09 грудня 2021 року зі змінами, внесеними відповідно до Рішення Етичної ради № 4 від 26 квітня 2022 року, Методології оцінювання відповідності

кандидата на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя та членів Вищої ради правосуддя критеріям професійної етики та доброчесності, затвердженої Рішенням Етичної ради № 5 від 9 грудня 2021 року (далі – Методологія),

в с т а н о в и л а:

Відповідно до частини 14 статті 9¹ Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Етична рада проводить відбір кандидатів на посади члена Вищої ради правосуддя у два етапи:

1) проведення відбору кандидатів за результатами розгляду поданих кандидатами документів, результатів спеціальної перевірки і відповідної інформації з відкритих джерел та формування списку кандидатів, допущених до співбесіди;

2) проведення співбесіди з відібраними кандидатами та визначення списку кандидатів для рекомендації органам, що обирають (призначають) членів Вищої ради правосуддя.

До Етичної ради надійшли копії поданих Москвич Лідією Миколаївною документів для участі у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя від з'їзду представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ.

Рішенням Етичної ради від 21 грудня 2021 року Москвич Лідію Миколаївну допущено до співбесіди на посаду члена Вищої ради правосуддя.

Вивчивши документи, надані Москвич Л.М. на запит Етичної ради, її письмові пояснення, інформацію, отриману з відкритих джерел та від громадських організацій, інформацію, отриману від Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – НАЗК), Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ), провівши співбесіду з нею, Етичною радою встановлено таке.

Відповідно до п. 1.3. Методології показниками критерію професійної етики та доброчесності є незалежність, чесність, неупередженість, непідкупність, сумлінність, дотримання етичних норм та бездоганна поведінка

в професійній діяльності та особистому житті, а також відсутність сумнівів щодо законності джерел походження майна, відповідності рівня життя кандидата або членів його сім'ї задекларованим доходам, відповідності способу життя кандидата його статусу.

Москвич Л.М. є членом Науково-консультативної ради при Верховному Суді (далі – НКР).

Листом № 51/0/27-21 від 6 травня 2021 року при розгляді справи №440/2682/20 голова Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду звернувся до НКР з проханням надати експертні висновки щодо запитань, які стосуються правильного застосування норм Закону України «Про прокуратуру» № 1697-VII та Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» № 113-IX. Вирішення зазначених в листі запитань було необхідним, зокрема, для встановлення правомірності звільнення прокурорів, які неуспішно пройшли атестацію, передбачену Законом № 113-IX.

У відповідь на лист № 51/0/27-21 Москвич Л.М. підготувала «Науково-консультативний висновок щодо окремих питань звільнення з посад прокурорів (Лист №7 до членів НКР при ВС (неуспішна атестація та звільнення прокурорів)», який було надіслано до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду 20 травня 2021 року (вхідний реєстраційний номер 309/0/26-21 від 21.06.2021). У відповідь на запит Етичної ради про надання копії цього висновку, кандидат відповіла, що не може його надати, оскільки копія висновку у неї не збереглася.

При дослідженні матеріалів щодо кандидата Етична рада з'ясувала, що 21 травня 2021 року у відповідь на лист № 51/0/27-21 до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду було також надіслано «Науковий висновок фахівців Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В.В. Сташиса Національної академії правових наук України щодо окремих питань звільнення з посад прокурорів, порушених у зверненні судді Голови Касаційного адміністративного суду в

складі Верховного Суду», який було підготовлено старшим науковим співробітником відділу дослідження проблем кримінального процесу та судоустрою Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В.В. Сташиса НАПрН України, кандидатом юридичних наук, доцентом С.В. Подкопаєвим (вхідний реєстраційний номер 312/1/26-21 від 25.05.2021).

При порівнянні висновків підготованих Москвич Л.М. та Подкопаєвим С.В. Етична рада констатувала надзвичайно високий ступінь подібності (майже повну тотожність) цих текстів (див. Додаток 1 до цього Рішення). Під час співбесіди Москвич Л.М. повідомила, що обидва висновки вона готувала разом з Подкопаєвим С.В. на основі її висновку для Конституційного суду України, однак що вона не бачила остаточний текст висновку, який підготував Подкопаєв С.В. При цьому, у відповіді на письмові запитання Етичної ради кандидат повідомила, що практика організації роботи НКР не передбачає ознайомлення членів НКР з висновками інших вчених, тому висновків інших членів НКР у неї немає.

На запитання чому висновок, який був підготований нею, та висновок підготований Подкопаєвим С.В. є практично ідентичними, кандидат повідомила, що вона отримала запит на надання висновку одночасно від двох суб'єктів, однак оскільки вона не може готувати два різні висновки з одного й того ж питання, вона надіслала обом суб'єктам той самий висновок. Етична рада вважає таку відповідь непереконливою, оскільки вона не пояснює чому в одному випадку автором вказана кандидат, а в іншому – Подкопаєв С.В. Якби це був один і той же висновок підготований Москвич Л.М., в обох випадках вона мала би бути вказана як їхній автор, незалежно від суб'єкта подання такого висновку. Так само, якщо Подкопаєв С. В. брав участь у підготовці висновку, підписаного Москвич Л.М., він мав би бути вказаний автором цього висновку.

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 1 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», наукова діяльність - інтелектуальна творча діяльність, спрямована на одержання нових знань та (або) пошук

шляхів їх застосування, основними видами якої є фундаментальні та прикладні наукові дослідження.

Під час виконання повноважень члена НКР при підготовці наукового висновку Москвич Л.М. фактично здійснила наукову діяльність в розумінні Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», оскільки провадила інтелектуальну творчу діяльність, спрямовану на одержання нових знань, результатом якої стала підготовка згаданого висновку. При цьому, кандидат вказала свої науковий ступінь (доктор юридичних наук) та вчене звання (професор) у самому висновку, що також підтверджує її статус науковця при його підготовці. Відповідно, кандидат підготувала науковий висновок в результаті провадження наукової діяльності, тому на неї поширюються законодавчі вимоги щодо здійснення наукової діяльності, зокрема, щодо академічної доброчесності.

Згідно з частиною першою статті 42 Закону України «Про освіту» академічна доброчесність – це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень. В частині другій цієї статті передбачено, що дотримання академічної доброчесності педагогічними, науково-педагогічними та науковими працівниками передбачає: посилення на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей; дотримання норм законодавства про авторське право і суміжні права; надання достовірної інформації про методики і результати досліджень, джерела використаної інформації та власну педагогічну (науково-педагогічну, творчу) діяльність; контроль за дотриманням академічної доброчесності здобувачами освіти; об'єктивне оцінювання результатів навчання. В абзаці сьомому частини четвертої цієї статті вказано, що порушенням академічної доброчесності вважається обман – надання завідомо неправдивої інформації щодо власної освітньої (наукової, творчої) діяльності чи організації освітнього процесу;

формами обману є, зокрема, академічний плагіат, самоплагіат, фабрикація, фальсифікація та списування.

Оскільки під час співбесіди кандидат повідомила, що вона готувала науковий висновок разом з іншим науковим працівником, результат їхньої наукової діяльності є спільним, що також підтверджується надзвичайно високим ступенем подібності тексту наукових висновків підготованих Москвич Л.М. та Подкопаєвим С.В. та надісланих Касаційному адміністративному суду у складі Верховного Суду (див. Додаток 1 до цього Рішення). Не вказавши співавтора наданого нею наукового висновку, Москвич Л.М. фактично приховала, що цей науковий висновок є результатом їхньої спільної наукової діяльності, про що мало бути зазначено в самому висновку. У зв'язку з цим у Етичної ради виникають підстави стверджувати про наявність в науковому висновку, надісланому кандидатом у відповідь на лист голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду № 51/0/27-21 від 06.05.2021, ознак обману в розумінні Закону України «Про освіту» в частині зазначення наукових працівників, які приймали участь в підготовці цього висновку.

Відповідно до п. 1.3.2. Методології чесність – наявність високих моральних якостей, правдивість у професійній діяльності та повсякденному житті. У п. 1.3.4.1. Методології зазначено, що кандидат не відповідає показникам чесності, зокрема, у разі наявності обґрунтованих сумнівів, що такий кандидат, перебуваючи на теперішній або будь-якій попередній посаді діяв відповідно до вимог законодавства, правил професійної етики (вимог академічної доброчесності), інших етичних норм щодо чесності.

Враховуючи вищенаведене, у Етичної ради виникли обґрунтовані сумніви щодо відповідності Москвич Л.М. такому показнику критерію професійної етики та доброчесності, як чесність, у зв'язку з незазначенням співавтора наукового висновку, надісланого кандидатом у відповідь на лист голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду № 51/0/27-21 від 06.05.2021 (п. 1.3.4.1. Методології).

За інформацією з відкритих джерел Москвич Л.М. була науковим консультантом Подкопаєва С.В. при підготовці ним дисертації на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук. Під час співбесіди Москвич Л.М. стверджувала, що Подкопаєв С.В. є її учнем.

Відповідно до інформації з Єдиного державного реєстру судових рішень у січні 2020 року Подкопаєв С.В. звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з позовом, в якому просив, зокрема, визнати протиправним та скасувати наказ Генерального прокурора від 21.12.2019 про його звільнення у зв'язку з неуспішним проходженням атестації (судова справа № 640/1504/20). Отже, Подкопаєв С.В. безпосередньо брав участь у правовідносинах, щодо яких порушено запитання у листі № 51/0/27-21, а також мав з приводу них спір в адміністративному суді. Станом на день отримання Касаційним адміністративним судом у складі Верховного Суду підготовленого Подкопаєвим С.В. наукового висновку, справа № 640/1504/20 знаходилася на розгляді в Шостому апеляційному адміністративному суді, а рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 19.02.2021 ще не набрало законної сили. З 30.08.2021 ця справа знаходиться на розгляді у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Згідно з частиною п'ятою статті 242 Кодексу адміністративного судочинства України при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановках Верховного Суду. Відповідно, при розгляді справи №640/1504/20 адміністративний суд зобов'язаний врахувати висновок щодо застосування норм права, зроблений Касаційним адміністративним судом у складі Верховного Суду у справі №440/2682/20. У випадку, якби у рішенні по справі №440/2682/20 Верховний Суд дійшов до висновку про неправомірність звільнення прокурорів у зв'язку з неуспішним проходженням атестації, такий висновок міг би посилити позицію позивача у справі №640/1504/20, у зв'язку з чим Подкопаєв С.В. міг мати приватний інтерес у результатах розгляду справи №440/2682/20.

На запитання під час співбесіди чи кандидат знала, що на момент підготовки висновку Подкопаєв С.В. був звільнений з прокуратури у зв'язку з неуспішним проходженням атестації та що він міг бути зацікавленим у результатах розгляду справи № 440/2682/20 Москвич Л.М. повідомила, що ця справа не стосувалася безпосередньо Подкопаєва С.В., на момент підготовки висновку він був поновлений на посаді прокурора, висновок має винятково консультативний характер, у висновку дається лише наукова і об'єктивна оцінка положень закону та що кандидат розділяє професійну діяльність і особисте життя. При цьому, на уточнююче питання чи Подкопаєв С.В. справді був поновлений на посаді на момент підготовки висновку, кандидат відповіла, що не впевнена. За інформацією, наявною у Етичної ради, на момент підготовки наукового висновку Подкопаєв С.В. не був поновлений на посаді прокурора.

Відповіді кандидата Етична рада вважає непереконливими, оскільки, фактично визнаючи, що кандидат знала про звільнення Подкопаєва С.В. з прокуратури у зв'язку з неуспішним проходженням атестації, їй як фахівцю у галузі права, члену НКР при Верховному Суді, мало бути відомо про значення висновків Верховного Суду щодо застосування норм права. Оскільки справа №440/2682/20 стосувалася правомірності звільнення прокурора у зв'язку з неуспішним проходженням атестації, подібність правовідносин, з приводу яких у Подкопаєва С.В. виник спір в межах справи №640/1504/20, є для Етичної ради очевидною. Відмінність позивача у справах не є перешкодою для врахування висновку щодо застосування норми права з однієї справи в іншій. Етична рада також не бере до уваги твердження кандидата про те, що у науковому висновку дається лише наукова і об'єктивна оцінка положень закону та що вона розділяє професійну діяльність і особисте життя, оскільки вони не мають відношення до запитання.

Таким чином, кандидат фактично відмовилася визнати можливу наявність приватного інтересу у підготовці наукового висновку по справі №440/2682/20 у Подкопаєва С.В., з яким, за твердженням кандидата, вони разом готували текст наукового висновку. На думку Етичної ради, така

відповідь кандидата щодо можливої наявності приватного інтересу у особи, з якою вона перебуває в тісних професійних зв'язках, свідчить про її ставлення до проблеми конфлікту інтересів у професійній діяльності та превалювання для кандидата особистих зв'язків над правилами професійної етики.

Відповідно до п. 1.3.3. Методології неупередженість – відсутність негативної або позитивної, заздалегідь сформованої суб'єктивної думки, відношення проти кого-, чого-небудь, здатність ухвалювати безсторонні, справедливі, об'єктивні рішення попри наявність симпатій, антипатій, суспільної думки. У п. 1.3.4.1. Методології зазначено, що кандидат не відповідає показнику неупередженості, зокрема, у разі наявності обґрунтованих сумнівів, що такий кандидат, перебуваючи на теперішній або будь-якій попередній посаді діяв відповідно до вимог законодавства, правил професійної етики (вимог академічної доброчесності), інших етичних норм щодо неупередженості.

Згідно з п. 1.4. Методології при визначенні відповідності критерію професійної етики та доброчесності Етична рада враховує істотність будь-якого порушення етики та доброчесності. На думку Етичної ради, у цьому випадку є достатні підстави стверджувати про істотність порушення етики, оскільки висновок Верховного Суду про неправомірність звільнення прокурорів у зв'язку з неуспішним проходженням атестації зроблений у справі №440/2682/20 міг вплинути на рішення адміністративного суду у справі №640/1504/20, що відповідало приватним інтересам особи, з якою кандидат перебувала у професійних зв'язках та з якою разом готувала текст наукового висновку. Етична рада також вважає, що саме це стало причиною незазначення авторства Подкопаєва С. В. у поданому до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду висновку, підписаному Москвич Л.М.

Таким чином у Етичної ради виникли обґрунтовані сумніви щодо відповідності Москвич Л.М. такому показнику критерію професійної етики та доброчесності як неупередженість (п. 1.3.4.1. Методології).

Враховуючи вищенаведене, керуючись пунктами 2.3, 3.1, 3.15.1, 3.2 Регламенту Етичної ради, Методологією оцінювання відповідності кандидата

на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя та членів Вищої ради правосуддя критеріям професійної етики та доброчесності, статтею 9¹ Закону України «Вищу раду правосуддя», Прикінцевими і перехідними положеннями Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя», Етична рада

у х в а л и л а:

кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя Москвич Лідію Миколаївну визнати такою, що не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності для зайняття посади члена Вищої ради правосуддя.

Голова

(підпис)

Л.Ю. Кишакевич

Додаток 1

до Рішення Про невідповідність кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя

Москвич Л.М. критеріям професійної етики та доброчесності для зайняття посади члена

Вищої ради правосуддя

Порівняльна таблиця наукових висновків підготованих Москвич Л.М. та Подкопаєвим С.В. у відповідь на лист голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду № 51/0/27-21 від 06.05.2021

Жовтим кольором виділено тотожні фрагменти.

Науково-консультативний висновок щодо окремих питань звільнення з посад	НАУКОВИЙ ВИСНОВОК фахівців Науково-дослідного інституту вивчення

прокурорів (Лист №7 до членів НКР при ВС (неуспішна атестація та звільнення прокурорів)	проблем злочинності імені академіка В.В. Сташиса Національної академії правових наук України щодо окремих питань звільнення з посад прокурорів, порушених у зверненні судді Голови Касаційного адміністративного суду в складі Верховного Суду
В листі-зверненні Голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду до членів НКР щодо проблемних питань, що виникли при розгляді адміністративної справи (щодо неуспішної атестації та звільнення прокурорів на умовах Закону № 113-IX).	До Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса НАПрН України надійшов лист від Президента Національної академії правових наук України Петришина О.В. № 448 від 11.05.2021 р. (вх. електр. лист № 383 від 11.05.2021 р.) із дорученням підготувати науковий висновок щодо питань поставлених у зверненні Голови Касаційного адміністративного суду в складі Верховного Суду
Ознайомившись зі змістом поставлених питань, можу висловити наступні судження: Звернення, що надійшло для опрацювання, містить наступні питання:	Ознайомившись зі змістом звернення можемо зазначити, що воно містить такі питання: 1) Чи передбачають (забезпечують, втілюють) положення Закону № 113- IX реалізацію реформи системи органів прокуратури з настанням відповідних правових наслідків? В який спосіб та в яких формах передбачається реалізація даної реформи вказаним Законом? 2) До якого виду організаційно-правових змін (ліквідація, реорганізація, зміна назви) слід відносити зміни, що відбулися в системі органів прокуратури України на підставі Закону № 113-IX? 3) Як співвідносяться Закон № 1697- VII та Закон № 113-IX на предмет спеціального та загального законодавства? 4) В якому причинно-наслідковому взаємозв'язку знаходяться юридичні факти, викладені в п. 9 ч. 1 ст.51 Закону № 1697- VII з юридичними фактами, передбаченими п. 19 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX? 5) Чи можна уважати положення Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX складовою порядку призначення на посади та звільнення з посад прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII? Ознайомившись із вищезазначеними нормативно-правовими актами та проектною документацією можемо зазначити наступне.
<i>Питання 1. Чи передбачають (забезпечують, втілюють) положення Закону № 113-IX реалізацію реформи системи органів прокуратури з настанням відповідних правових наслідків? В який спосіб та в яких формах передбачається реалізація даної реформи вказаним Законом?</i>	<i>1. Чи передбачають (забезпечують, втілюють) положення Закону № 113-IX реалізацію реформи системи органів прокуратури з настанням відповідних правових наслідків? В який спосіб та в яких формах передбачається реалізація даної реформи вказаним Законом?</i>

Положення Закону № 113-ІХ, як про це йдеться у п. 2 Пояснювальної записки до його проекту, спрямовані на запровадження першочергових і, багато в чому, тимчасових заходів, пов'язаних передусім із кадровим перезавантаженням органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів, а також надання можливості всім добросовісним кандидатам, які мають належні теоретичні знання та практичні навички, на конкурсних засадах зайняти посаду прокурора у будь-якому органі прокуратури. У цьому сенсі вони передбачають не стільки реформу системи органів прокуратури України, стільки «проведення оцінки відповідності діючих прокурорів критеріям професійної компетентності, добросовісності та професійної етики» (п. 1 Пояснювальної записки). Тобто покликані на думку його розробників створити умови для подальшого реформування (п. 1 Пояснювальної записки); а так само «передумови для побудови системи прокуратури, діяльність якої базується на засадах ефективності, професійності, незалежності та відповідальності» (п. 2 Пояснювальної записки).	Положення Закону № 113-ІХ, як про це йдеться у п. 2 пояснювальної записки до його проекту, спрямовані на запровадження першочергових, багато в чому, тимчасових заходів, пов'язаних передусім (із кадровим перезавантаженням органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів, а також надання можливості всім добросовісним кандидатам, які мають належні теоретичні знання та практичні навички, на конкурсних засадах зайняти посаду прокурора у будь-якому органі прокуратури. У цьому сенсі вони передбачають не стільки реформу системи органів прокуратури України, стільки «проведення оцінки відповідності діючих прокурорів критеріям професійної компетентності, добросовісності та професійної етики» (п. 1 Пояснювальної записки). Тобто покликані на думку його розробників створити умови для подальшого реформування (п. 1 Пояснювальної записки); а так само «передумови для побудови системи прокуратури, діяльність якої базується на засадах ефективності, професійності, незалежності та відповідальності» (п. 2 Пояснювальної записки).
Тому, з цих позицій, не торкаючись суто семантики поняття «реформи», як комплексу змін, на мій погляд, Закон № 113-ІХ - не про реформу, а про перезавантаження органів прокуратури, оскільки систему органів прокуратури, їх завдань та функцій згаданий закон не торкався. І як вірно було записано у пояснювальній записці - це підґрунтя, передумова реальної реформи прокуратури. Можна було б заглибитись у академічну доктрину реформи, але чи потрібно це в адміністративній справі? У КСУ відкрито провадження з цих питань, але наскільки швидко можна очікувати рішення наразі невідомо. Отже, на мій погляд, реформи не було, було кадрове перезавантаження органів прокуратури, реалізація якого відбувається у формі атестації, яка відповідно до п.1 Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221, є встановленою розділом II «Прикінцеві і перехідні положення» Закону № 113-ІХ та цим Порядком процедура надання оцінки професійній компетентності, професійній етиці та добросовісності прокурорів Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур і військових прокуратур.	Реалізація «кадрового перезавантаження» відбувається у формі атестації, яка відповідно до п.1 Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого Наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221, є встановленою розділом II «Прикінцеві і перехідні положення» Закону № 113- ІХ та цим Порядком процедура надання оцінки професійній компетентності, професійній етиці та добросовісності прокурорів Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур і військових прокуратур.
Відповідно до п. 13 розділу II Закону № 113-Х атестація прокурорів включає такі етапи: 1) складення іспиту у формі анонімного письмового тестування або у формі анонімного	Відповідно до п. 13 розділу II Закону № 113-ІХ атестація прокурорів включає такі етапи: 1) складення іспиту у формі анонімного письмового тестування або у формі анонімного

тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора. Результати анонімного тестування оприлюднюються кадровою комісією на офіційному вебсайті Генеральної прокуратури України або Офісу Генерального прокурора не пізніше ніж за 24 години до проведення співбесіди; 2) проведення співбесіди з метою виявлення відповідності прокурора вимогам професійної компетентності, професійної етики та доброчесності. Для оцінки рівня володіння практичними уміньми та навичками прокурори виконують письмове практичне завдання. Атестація може включати інші етапи, непроходження яких може бути підставою для ухвалення кадровою комісією рішення про неуспішне проходження атестації прокурором. Перелік таких етапів визначається у Порядку проходження прокурорами атестації, який затверджує Генеральний прокурор.	тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора. Результати анонімного тестування оприлюднюються кадровою комісією на офіційному вебсайті Генеральної прокуратури України або Офісу Генерального прокурора не пізніше ніж за 24 години до проведення співбесіди; 2) проведення співбесіди з метою виявлення відповідності прокурора вимогам професійної компетентності, професійної етики та доброчесності. Для оцінки рівня володіння практичними уміньми та навичками прокурори виконують письмове практичне завдання. Атестація може включати інші етапи, не проходження яких може бути підставою для ухвалення кадровою комісією рішення про неуспішне проходження атестації прокурором. Перелік таких етапів визначається у Порядку проходження прокурорами атестації, який затверджує Генеральний прокурор.
Згідно п 6. Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221 атестація включає такі етапи: 1) складання іспиту у формі анонімного тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора; 2) складання іспиту у формі анонімного тестування на загальні здібності та навички з використанням комп'ютерної техніки; 3) проведення співбесіди з метою виявлення відповідності прокурора вимогам професійної компетентності, професійної етики та доброчесності. Для оцінки рівня володіння практичними уміньми та навичками прокурори виконують письмове практичне завдання.	Згідно п. 6 Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221 атестація включає такі етапи: 1) складання іспиту у формі анонімного тестування з використанням комп'ютерної техніки з метою виявлення рівня знань та умінь у застосуванні закону, відповідності здійснювати повноваження прокурора; 2) складання іспиту у формі анонімного тестування на загальні здібності та навички з використанням комп'ютерної техніки; 3) проведення співбесіди з метою виявлення відповідності прокурора вимогам професійної компетентності, професійної етики та доброчесності. Для оцінки рівня володіння практичними уміньми та навичками прокурори виконують письмове практичне завдання.
Питання 2. До якого виду організаційно-правових змін (ліквідація, реорганізація, зміна назви) слід відносити зміни, що відбулися в системі органів прокуратури України на підставі Закону № 113-IX?	2. До якого виду організаційно-правових змін (ліквідація, реорганізація, зміна назви) слід відносити зміни, що відбулися в системі органів прокуратури України на підставі Закону № 113-IX?
Відповідно до п. 3 Пояснювальної записки до проєкту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законопроектом «вносяться зміни до Закону України «Про прокуратуру», а також до низки інших Законів, пов'язаних переважно із необхідністю зміни назв органів	Відповідно до п. 3 Пояснювальної записки до проєкту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» законопроектом «вносяться зміни до Закону України «Про прокуратуру», а також до низки інших Законів, пов'язаних переважно із необхідністю зміни назв органів

прокуратури». Пунктом 21 розділу I Закону № 113-IX передбачено заміну слів у Законі № 1697- VII, зокрема слова «Генеральна прокуратура України» (в усіх відмінках) замінено словами «Офіс Генерального прокурора» (в усіх відмінках), а слова «регіональні» словами «обласні»; «місцеві» - «окружні». При цьому ч. 4 ст.10, ч.1 ст.12 Закону № 1697- VII запропоновано викласти в редакції, що передбачає здійснення Генеральним прокурором утворення, визначення переліку, 4 територіальної юрисдикції, реорганізації та ліквідації, визначення компетенції обласних і окружних прокуратур. Відповідно до пункту 4 розділу II Закону № 113-IX день початку роботи Офісу Генерального прокурора, обласних прокуратур, окружних прокуратур визначається рішеннями Генерального прокурора.

Наказом Генерального прокурора № 351 від 23 грудня 2019 року днем початку роботи Офісу Генерального прокурора визначено 2 січня 2020 року. При цьому наказом Генерального прокурора № 358 від 27 грудня 2019 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи Офісу Генерального прокурора» перейменовано юридичну особу «Генеральна прокуратура України» в «Офіс Генерального прокурора» без зміни ідентифікаційного коду юридичної особи в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб -- підприємців та громадських формувань (п. 1).

Уповноважені структурні підрозділи Генеральної прокуратури України зобов'язано «у триденний термін з дня набрання чинності цим наказом повідомити орган, що здійснює державну реєстрацію, про рішення щодо перейменування, надавши йому у встановленому законодавством порядку документи, необхідні для внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» (п. 2). Як вбачається із Витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань юридична особа публічного права «Генеральна прокуратура України» (код ЄДРПОУ 00034051) змінила повне та скорочене найменування на «Офіс Генерального прокурора» (код ЄДРПОУ 00034051) в результаті державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи 28 грудня 2019 року.

Наказом Генерального прокурора № 410 від 3 вересня 2020 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи обласних

прокуратури». Пунктом 21 розділу I Закону № 113-IX передбачено заміну слів у Законі № 1697- VII, зокрема слова «Генеральна прокуратура України» (в усіх відмінках) замінено словами «Офіс Генерального прокурора» (в усіх відмінках), а слова «регіональні» словами «обласні»; «місцеві» - «окружні». При цьому ч.4 ст.10, ч.1 ст.12 Закону № 1697- VII запропоновано викласти в редакції, що передбачає здійснення Генеральним прокурором утворення, визначення переліку, територіальної юрисдикції, реорганізації та ліквідації, визначення компетенції обласних і окружних прокуратур. Відповідно до пункту 4 розділу II Закону № 113-IX день початку роботи Офісу Генерального прокурора, обласних прокуратур, окружних прокуратур визначається рішеннями Генерального прокурора.

Наказом Генерального прокурора № 351 від 23 грудня 2019 року днем початку роботи Офісу Генерального прокурора визначено 2 січня 2020 року. При цьому наказом Генерального прокурора № 358 від 27 грудня 2019 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи Офісу Генерального прокурора» перейменовано юридичну особу «Генеральна прокуратура України» в «Офіс Генерального прокурора» без зміни ідентифікаційного коду юридичної особи в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань (п. 1).

Уповноважені структурні підрозділи Генеральної прокуратури України зобов'язано «у триденний термін з дня набрання чинності цим наказом повідомити орган, що здійснює державну реєстрацію, про рішення щодо перейменування, надавши йому у встановленому законодавством порядку документи, необхідні для внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» (п. 2). Як вбачається із Витяга з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань юридична особа публічного права «Генеральна прокуратура України» (код ЄДРПОУ 00034051) змінила повне та скорочене найменування на «Офіс Генерального прокурора» (код ЄДРПОУ 00034051) в результаті державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи 28 грудня 2019 року.

Наказом Генерального прокурора № 410 від 3 вересня 2020 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи обласних

прокуратур» перейменовано «без зміни ідентифікаційних кодів юридичних осіб в Єдиному державному реєстрі осіб і фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» прокуратури областей в обласній прокуратурі (п. 1).

При цьому керівників обласних прокуратур, прокуратур Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Київської міської прокуратури зобов'язано протягом п'яти робочих днів із дня набрання чинності цим наказом повідомити орган, що здійснює державну реєстрацію, про рішення щодо перейменування шляхом надання йому у встановленому законодавством порядку документів, необхідних для внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, та здійснити інші передбачені законодавством заходи, пов'язані із перейменуванням регіональних прокуратур в обласній (п. 2). Дані Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань так само свідчать лише про зміну відповідних юридичних осіб. Враховуючи зазначене, а також те, що норми Закону України № 113-ІХ не передбачають здійснення ліквідації чи реорганізації Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур можна зробити висновок про те, що стосовно Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур мала місце виключно зміна назв даних органів.

У контексті організаційних змін місцевих прокуратур слід зазначити, що вони не мали статусу юридичної особи. Також необхідно звернути увагу, що п.24 розділу II Закону України № 113-ІХ установлено: Додаток «Перелік і територіальна юрисдикція місцевих та військових прокуратур» до Закону України «Про прокуратуру» втрачає чинність із дня початку роботи окружних прокуратур. Наказом Генерального прокурора № 40 від 17 лютого 2021 року «Про день початку роботи окружних прокуратур» днем початку роботи окружних прокуратур визначено 15 березня 2021 року.

При цьому наказом Генерального прокурора № 39 від 17 лютого 2021 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи окружних прокуратур» затверджено перелік і нову (у порівнянні з місцевими прокуратурами) територіальну юрисдикцію окружних прокуратур (п. 1). Керівників обласних прокуратур зобов'язано організувати

прокуратур» перейменовано «без зміни ідентифікаційних кодів юридичних осіб в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» прокуратури областей в обласній прокуратурі (п. 1).

При цьому керівників обласних прокуратур, прокуратур Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Київської міської прокуратури зобов'язано протягом п'яти робочих днів із дня набрання чинності цим наказом повідомити орган, що здійснює державну реєстрацію, про рішення щодо перейменування шляхом надання йому у встановленому законодавством порядку документів, необхідних для внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, та здійснити інші передбачені законодавством заходи, пов'язані із перейменуванням регіональних прокуратур в обласній (п. 2). Дані Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань так само свідчать лише про зміну назв відповідних юридичних осіб. Враховуючи зазначене, а також те, що норми Закону України № 113-ІХ не передбачають здійснення ліквідації чи реорганізації Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур можна зробити висновок про те, що стосовно Генеральної прокуратури України та регіональних прокуратур мала місце виключно зміна назв даних органів.

У контексті організаційних змін місцевих прокуратур слід зазначити, що вони не мали статусу юридичної особи. Також необхідно звернути увагу, що п.24 розділу II Закону України № 113-ІХ установлено: Додаток «Перелік і територіальна юрисдикція місцевих та військових прокуратур» до Закону України «Про прокуратуру» втрачає чинність із дня початку роботи окружних прокуратур. Наказом Генерального прокурора № 40 від 17 лютого 2021 року «Про день початку роботи окружних прокуратур» днем початку роботи окружних прокуратур визначено 15 березня 2021 року.

При цьому наказом Генерального прокурора № 39 від 17 лютого 2021 року «Про окремі питання забезпечення початку роботи окружних прокуратур» затверджено перелік і нову (у порівнянні з місцевими прокуратурами) територіальну юрисдикцію окружних прокуратур (п. 1). Керівників обласних прокуратур зобов'язано організувати здійснення заходів щодо початку роботи

здійснення заходів щодо початку роботи окружних прокуратур та забезпечення їх належного функціонування, зокрема, організувати приймання- передачу справ, документів та майна місцевих прокуратур; організувати здійснення заходів, пов'язаних із матеріально-технічним забезпеченням окружних прокуратур, у тому числі перереєстрацією рухомого та нерухомого майна (п. 3). Питання.	окружних прокуратур та забезпечення їх - належного функціонування, зокрема, організувати приймання-передачу справ, документів та майна місцевих прокуратур; організувати здійснення заходів, пов'язаних із матеріально-технічним забезпеченням окружних прокуратур, у тому числі перереєстрацією рухомого та нерухомого майна (п. 3).
3. Як співвідносяться Закон № 1697- VII та Закон № 113-IX на предмет спеціального та загального законодавства?	3. Як співвідносяться Закон № 1697- VII та Закон № 113-IX на предмет спеціального та загального законодавства?
Закон України «Про прокуратуру» № 1697- VII поряд із Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» № 113-IX відносяться до спеціального законодавства, адже регламентують, зокрема, низку питань правового статусу спеціальних суб'єктів - прокурорів. В преамбулі до Закону № 1697-VII записано, що він визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України. При цьому Закон № 113-IX, як про це йдеться в пояснювальній записці до його проекту, спрямований на запровадження першочергових і, багато в чому, тимчасових заходів, пов'язаних передусім із кадровим перезавантаженням органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів (п. 2). Ним, серед іншого, вносяться зміни до Закону України «Про прокуратуру», а також до низки інших Законів (п. 3).	Закон України «Про прокуратуру» № 1697- VII поряд із Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» № 113-IX відносяться до спеціального законодавства, адже регламентують, зокрема, низку питань правового статусу спеціальних суб'єктів - прокурорів. В преамбулі до Закону № 1697- VII записано, що він визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України. При цьому Закон № 113-IX, як про це йдеться в пояснювальній записці до його проекту, спрямований на запровадження першочергових і, багато в чому, тимчасових заходів, пов'язаних передусім із кадровим перезавантаженням органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів (п. 2). Ним, серед іншого, вносяться зміни до Закону України «Про прокуратуру», а також до низки інших Законів (п. 3).
Питання 4. В якому причинно-наслідковому взаємозв'язку знаходяться юридичні факти, викладені в п. 9 ч. 1 ст.51 Закону № 1697- VII з юридичними фактами, передбаченими п. 19 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX?	4. В якому причинно-наслідковому взаємозв'язку знаходяться юридичні факти, викладені в п. 9 ч. 1 ст.51 Закону № 1697- VII з юридичними фактами, передбаченими п. 19 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX?
Відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697-VII «Прокурор звільняється з посади у разі: ... ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури». При цьому у п. 19 Розділу II Закону № 113-IX визначено низку підстав, настання яких дозволяє звільнити прокурорів з посад на підставі п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697-VII, а саме:	Відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону України № 1697-VII «Прокурор звільняється з посади у разі: ... ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури». При цьому у п. 19 Розділу II Закону № 113-IX визначено низку підстав, настання яких дозволяє звільнити прокурорів з посад на підставі п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697- VII, а саме: 1) неподання у встановлений строк заяви

1)неподання у встановлений строк заяви про переведення до Офісу Генерального прокурора, обласної прокуратури, окружної прокуратури та про намір у зв'язку із цим пройти атестацію; ової комісії 2) рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором; 3) відсутні вакантні посади, на які може бути здійснено переведення прокурора, який успішно пройшов атестацію; 4) ненадання прокурором, у разі успішного проходження ним атестації, згоди протягом трьох робочих днів на переведення на запропоновану йому посаду.	про переведення до Офісу Генерального прокурора, обласної прокуратури, окружної прокуратури та про намір у зв'язку із цим пройти атестацію; 2) рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором; 3) відсутні вакантні посади, на які може бути здійснено переведення прокурора, який успішно пройшов атестацію; 4) ненадання прокурором, у разі успішного проходження ним атестації, згоди протягом трьох робочих днів на переведення на запропоновану йому посаду.
Враховуючи, що і Закон № 1697- VII і Закон № 113-IX відносяться до спеціального законодавства, мають однакову юридичну силу, яка поширюється на суб'єктів із спеціальним статусом - для звільнення прокурорів з посад їх положення мають застосовуватися в єдиному системному зв'язку. Такий зв'язок передбачає обов'язкову наявність двох обставин: по-перше, фактів ліквідації, реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, чи скорочення кількості прокурорів органу прокуратури (п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697- VII; по-друге, неподання у встановлений строк заяви про переведення до конкретного та про намір у зв'язку із цим пройти атестацію або рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором чи відсутні вакантні посади, на які може бути здійснено переведення прокурора, який успішно пройшов атестацію, або ж ненадання прокурором, у разі успішного проходження ним атестації, згоди протягом трьох робочих днів на переведення на запропоновану йому посаду (п. 19 Розділу II Закону № 113-IX). Відповідно, відсутність фактів ліквідації, реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, чи скорочення кількості прокурорів органу прокуратури на момент звільнення прокурора незважаючи на наявність передбачених п. 19 Розділу II Закону № 113-IX підстав, не може слугувати підставою для їх звільнення згідно саме п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697- VII.	Враховуючи, що і Закон № 1697- VII і Закон № 113-IX відносяться до спеціального законодавства, мають однакову юридичну силу, яка поширюється на суб'єктів із спеціальним статусом - для звільнення прокурорів з посад їх положення мають застосовуватися в єдиному системному зв'язку. Такий зв'язок передбачає обов'язкову наявність двох обставин: по-перше, фактів ліквідації, реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, чи скорочення кількості прокурорів органу прокуратури (п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697- VII; по-друге, неподання у встановлений строк заяви про переведення до конкретного та про намір у зв'язку із цим пройти атестацію або рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором чи відсутні вакантні посади, на які може бути здійснено переведення прокурора, який успішно пройшов атестацію, або ж ненадання прокурором, у разі успішного проходження ним атестації, згоди протягом трьох робочих днів на переведення на запропоновану йому посаду (п. 19 Розділу II Закону № 113-IX). Відповідно, відсутність фактів ліквідації, реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, чи скорочення кількості прокурорів органу прокуратури на момент звільнення прокурора незважаючи на наявність передбачених п. 19 Розділу II Закону № 113-IX підстав, не може слугувати підставою для їх звільнення згідно саме п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697- VII.
Питання 5. Чи можна уважати положення Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX складовою порядку призначення на посади та звільнення з посад прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII?	5. Чи можна уважати положення Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX складовою порядку призначення на посади та звільнення з посад прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII?

У Розділі II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX йдеться про переведення прокурорів, які на день набрання ним чинності працюють на посадах прокурорів у регіональних, місцевих прокуратурах (не обласних та окружних) на посади в обласних та окружних прокуратурах у разі успішного проходження ними атестації, яка проводиться у порядку передбаченому цим розділом; підстави звільнення прокурорів регіональних, місцевих прокуратур (не обласних та окружних) на підставі п. 9 ч. I ст. 51 Закону 1697- VII, а також про добір на вакантні посади в обласних і окружних прокуратурах, які з'явилися після звільнення прокурорів за власним бажанням, неуспішного проходження прокурорами атестації або з інших підстав - осіб, які не займали посаду прокурора на день набрання чинності Законом № 113-IX тощо.

Ці та інші положення Закону носять тимчасовий характер (до 1 вересня 2021 року). Процедура переведення прокурорів на посади в обласних та окружних прокуратурах у разі успішного проходження ними атестації не може розглядатися як складова порядку призначення на посади прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII, адже відповідно до п. 1 Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221, атестація прокурорів - це встановлена розділом II «Прикінцеві і перехідні положення» Закону № 113- IX та цим Порядком процедура надання оцінки професійній компетентності, професійній етиці та доброчесності прокурорів Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур і військових прокуратур.

Крім того, по-перше, її проходили діючі прокурори відповідного органу прокуратури, а не особи які претендують на зайняття посади в цьому органі; по-друге, не відбулося ліквідації або реорганізації обласних прокуратур. 9 Щодо процедури добору на вакантні посади в обласних і окружних прокуратурах (п.20, п.22 розділу II Закону № 113-IX) то вона, за умови посилання на ст.227 Закону № 1697- VII (вимоги до кандидатів на посади прокурорів), містить свої особливості, що є відмінними від процедур передбачених Законом № 1697- VII.

Вона не є складовою порядку призначення на посади прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII, а самостійною, тимчасовою (до 1 вересня 2021 року) процедурою передбаченою Законом №

У Розділі II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України № 113- IX йдеться про переведення прокурорів, які на день набрання ним чинності працюють на посадах прокурорів у регіональних, місцевих прокуратурах (не обласних та окружних) на посади в обласних та окружних прокуратурах у разі успішного проходження ними атестації, яка проводиться у порядку передбаченому цим розділом; підстави звільнення прокурорів регіональних, місцевих прокуратур (не обласних та окружних) на підставі п. 9 ч. I ст. 51 Закону 1697- VII, а також про добір на вакантні посади в обласних і окружних прокуратурах, які з'явилися після звільнення прокурорів за власним бажанням, неуспішного проходження прокурорами атестації або з інших підстав - осіб, які не займали посаду прокурора на день набрання чинності Законом № 113-IX тощо.

Ці та інші положення Закону носять тимчасовий характер (до 1 вересня 2021 року). Процедура переведення прокурорів на посади в обласних та окружних прокуратурах у разі успішного проходження ними атестації не може розглядатися як складова порядку призначення на посади прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII, адже відповідно до п. 1 Порядку проходження прокурорами атестації, затвердженого наказом Генерального прокурора від 3 жовтня 2019 року № 221, атестація прокурорів - це встановлена розділом II «Прикінцеві і перехідні положення» Закону № 113- IX та цим Порядком процедура надання оцінки професійній компетентності, професійній етиці та доброчесності прокурорів Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур і військових прокуратур.

Крім того, по-перше, її проходили діючі прокурори відповідного органу прокуратури, а не особи які претендують на зайняття посади в цьому органі; по-друге, не відбулося ліквідації або реорганізації обласних прокуратур. Щодо процедури добору на вакантні посади в обласних і окружних прокуратурах (п.20, п.22 розділу II Закону № 113-IX) то вона, за умови посилання на ст.227 Закону № 1697- VII (вимоги до кандидатів на посади прокурорів), містить свої особливості, що є відмінними від процедур передбачених Законом № 1697- VII.

Вона не є складовою порядку призначення на посади прокурорів обласних та окружних прокуратур у розумінні Закону № 1697- VII, а самостійною, тимчасовою (до 1 вересня 2021

113-IX та Порядком проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора, затвердженого наказом Генерального прокурора від 10.01.2020 № 11. У той час як відповідні положення Закону № 1697- VII на сьогодні зупинені відповідно до абз. 3 п. 2 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX. Передбачені п. 19 розділу II Закону № 113-IX підстави, за умови настання яких відбувається звільнення на підставі п. 9 ч.1 ст.51 Закону № 1697- VII так само не можна вважати складовою порядку звільнення, у розумінні останнього Закону, адже він містить ст. 60 (звільнення прокурора з посади у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або скорочення кількості прокурорів органу прокуратури) яка визначає відповідні випадки (дія зупинена до 1 вересня 2021 року). Отже положення розділу II Закону № 113-IX, а так само Порядку звільнення прокурорів у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури або скорочення кількості прокурорів, затвердженого наказом Генерального прокурора 17 грудня 2020 року № 589 так само можна вважати тимчасовими та такими, що визначають окремий від Закону № 1697- VII порядок звільнення прокурорів.	року) процедурою передбаченою Законом № 113-IX та Порядком проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора, затвердженого наказом Генерального прокурора від 10.01.2020 № 11. У той час як відповідні положення Закону № 1697-VII на сьогодні зупинені відповідно до абз. 3 п. 2 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 113-IX. Передбачені п. 19 розділу II Закону № 113-IX підстави, за умови настання яких відбувається звільнення на підставі п. 9 ч. 1 ст.5 Закону № 1697- VII так само не можна вважати складовою порядку звільнення, у розумінні останнього Закону, адже він містить ст. 60 (звільнення прокурора з посади у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або скорочення кількості прокурорів органу прокуратури) яка визначає відповідні випадки (дія зупинена до I вересня 2021 року). Отже положення розділу II Закону № 113-IX, а так само Порядку звільнення прокурорів у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури або скорочення кількості прокурорів, затвердженого наказом Генерального прокурора 17 грудня 2020 року № 589 так само можна вважати тимчасовими та такими, що визначають окремий від Закону № 1697- VII порядок звільнення прокурорів.
<i>Член НКР при ВС д.ю.н., професор Лідія Москвич</i>	<i>Матеріал підготовлено старшим науковим співробітником відділу дослідження проблем кримінального процесу та судоустрою Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В.В. Сташиса НАПрН України, к.ю.н., доц. С. В. Подкопєвим</i>